

toto — stejně jako textování § 40 zák. o obecních úřednících z 25. července 1919 č. 443 sb. z. a n., který ovšem uznává v celém rozsahu kompetenci úřadů samosprávných, přimyká se těsně na znění § 40 zákona z 29. května 1908 č. 35 z. z., kde arcí kompetence je dělena a soudům vyhrazeny toliko spory o majetkoprávní nároky ze služebního poměru obecních úředníků. Avšak právě z toho patrně, že zákonodárství republiky vědomě chtělo toto rozlišování odstraniti a veškeré spory ze služebního poměru obecních zřízenců přikázati řádným soudům. Dlužno tedy po názoru nejvyššího správního soudu pro veškeré spory ze služebního poměru obecních zřízenců trvale ustanovených ve smyslu zákona ze 17. prosince 1919 č. 16 sb. z. a n. ex 1920 uznati kompetenci řádných soudů.

Proti tomuto náhledu bylo by lze uvést toliko jedinou námitku, a to že vzhledem k nepochybné veřejnoprávní povaze služebního poměru těchto zřízenců spadájí do příslušnosti řádných soudů toliko spory vzešlé ze služebního poměru jejich, kdežto spory o samu existenci tohoto poměru náleží rozhodovati úřadům samosprávným; soudy byly by pak příslušny rozhodovati jen o jednotlivých nárocích ze služebního poměru, jehož existence nebyla by už pochybná.

Nejvyšší správní soud dospěl však k názoru, že takovéto rozlišování existence služebního poměru od jednotlivých nároků z něho plynoucích není možno, a že vzhledem k intenci zákona, patrné z uvedených úvah historických, dlužno i dle znění zákona na pořad práva civilního odkázati veškeré spory, tedy nejen spory o jednotlivé nároky, nýbrž i spory o samu existenci služebního poměru.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 870.

Ochrana nájemníků: * Neodporuje zákonu rozhodnutí nájemního úřadu, jímž svoluje ke zvýšení nájemného s účinkem již pro nejbližší období nájemní.

(Nález ze dne 1. června 1921 č. 6757.)

Věc: Dr. Jaroslav K. na S. proti nájemnímu úřadu na Smíchově o zvýšení nájemného.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím nájemního úřadu na Smíchově ze dne — povoleno bylo majitelům domu čp. 423 na S. zvýšiti činži od 1. února 1921 o 41.7 proc. nad stav činží skutečně dne 1. srpna 1914 placených.

O stížnosti, kterou proti tomuto rozhodnutí na nejvyšší správní soud podal stěžovatel jako nájemce jednoho z bytů v domě tom, uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Výtka nezákonnosti, spatřovaná v tom, že zvýšení činže povoleno s účinností od 1. února 1921, je bezdůvodná. Zákon ze dne 8. dubna 1920 č. 275 sb. z. a n. stanoví v § 18, že rozhodnutí nájemního úřadu vydaná podle §§ 15 a 16 nelze bráti v odpor opravným prostředkem, že lze je

však změnití kdykoli k návrhu s účinkem pro nejbližší období nájemní. Může-li tedy úřad k návrhu zúčastněných změnití své rozhodnutí s účinkem pro nejbližší nájemní období, aniž by bral zřetele na smluvené neb stanovené lhůty výpovědní, jak chce tomu stížnost, nelze právem tvrditi, že by úřad při prvním rozhodnutí tak učiniti nemohl a že by tedy zvýšení, jež povoleno bylo rozhodnutím ze dne — od nejbližšího období nájemního t. j. od 1. února 1921, odporovalo zákonu. — —

Jsou tedy výtky stížností činěné bezdůvodny a bylo proto stížnost zamítnouti.

Č. 871.

Z a b í r á n í b y t ů: * Studujícím vysokých škol nesmí býti schváleni smlouvy nájemní, kterou si zajistili byt v místě dotyčné vysoké školy nebo poblíž místa toho, odepřeno pouze z důvodu, že nejsou splněny předpoklady § 14 byt. zák.

(Nález ze dne 3. června 1921 č. 6788.)

Prejudikatura: nál. č. 488.

Věc: Mojžíš W. na Král. Vinohradech (adv. Dr. Oto Stránský z Prahy) proti nájemnímu úřadu na Král. Vinohradech o zabrání místnosti.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Rozhoduje o stížnosti uvažil nejvyšší správní soud toto: — — — — —

Z bytu stěžovatelova o 4 pokojích zabrány byly dvě místnosti používané podnájemníky výslovně jenom z toho důvodu, že nebyly schváleny předložené smlouvy podnájemní, a to proto, poněvadž nejsou splněny podmínky § 14 cit. zák.

Vychází tudíž žalovaný úřad z názoru, že o přípustnosti schválení podnájemní smlouvy mohlo býti rozhodnuto dle libovolného uvážení bytového úřadu, ježto nebylo prokázáno, že by tu byl případ v § 14 lit. a) nebo b) byt. zák. uvedený.

Tento názor žalovaného úřadu se nesrovnává se zákonem. Případy, v nichž obec nesmí odepřítí schválení smlouvy nájemní nebo podnájemní, nejsou v § 2 cit. zák. uvedeny taxativně. Srovnej nález 1. července 1920 č. 5828, Boh. č. 488, ve kterém bylo vysloveno, že při rozhodování o schválení neb odepření schválení smluv nájemních obec má hleděti ke všem okolnostem, uvažovati jejich vzájemný vztah a jejich poměr k účelům bytového zákona a že nesmí se omeziti jedině na otázku, je-li prokázána některá z podmínek lit. a) a b) § 14.

V daném případě prokázal stěžovatel, že oba podnájemníci jsou řádnými posluchači vysokých škol v Praze.

Žalovaný úřad pokládal okolnost tuto za soukromý zájem obou podnájemníků, avšak neprávem, neboť při tom přehlíží, že vysoké školy sledují účel veřejný, jako veškerá státní učiliště, neboť stát zřizuje školy, zřizuje je netoliko pro občany bydlící v místě školy nebo v nejbližším okolí,